

Sygn. akt V CSK 147/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa T. M. i J. M.
przeciwko B. K. i H. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda J. M.
kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) zł tytułem
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 26 listopada 2015 r. oddalającego ich apelacje od wyroku Sądu Rejonowego w L. uwzględniającego powództwo o zapłatę skarżący uzasadniali wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazali, że w sprawie występuje zagadnienie prawne dotyczące kwestii czy interpretacja zapisów wzorca umowy, który został zastosowany dla zawarcia umowy pomiędzy stronami (przedsiębiorcą a konsumentem), w braku postanowień dotyczących wypowiedzenia umowy może prowadzić do wykładni, na mocy której dojdzie do obciążenia konsumenta na wypadek wypowiedzenia przez niego umowy obowiązkiem o charakterze abuzywnym. Oczywistą zasadność skargi wywodzili z naruszenia przepisów prawa w zakresie i w sposób określony w podstawach wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.). Dlatego też przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Zagadnienie prawne powinno pozostawać w związku z danym sporem i mieć znaczenie dla jego rozstrzygnięcia.

Uwzględniając to, sformułowane przez skarżących zagadnienie prawne przedstawia się, na tle podstaw wniesionej skargi i motywów zaskarżonego wyroku, w którym ustalone zostało, że do zawarcia spornej umowy doszło w drodze negocjacji, jako pozbawione cech zagadnienia istotnego w przyjętym rozumieniu, z uwagi na brak koniecznego związku ze spornym stosunkiem prawnym.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi ze względu na tę przesłankę odwołujące się do argumentacji uzasadniającej przytoczone w niej podstawy nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod rozagę z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.